

SUBSCRIPTION RATES
United States of America one year \$1.
Canada, Europe & c. one year \$1.50

Srbobran published every Thursday at
443 W. 22 Street, New York, N. Y.

СРПСКИ НАРОДНИ ЛИСТ И ОРГАН
САВЕЗА СЈЕДИЊЕНИХ СРБА „СЛОГА”

СРБОБРАН

SRBOBRAN

ПРЕГЛАТА:
За Сјед. Државе на годину бо и
Канаду, Европу вгд. год. \$1.50
Србобран издаје четвртком на
443 W. 22 Street, New York, N. Y.

SERB NATIONAL PAPER AND THE ORGAN
OF THE SERB FEDERATION „SLOGA”.

Број 415

ЊУЈОРК, Н. Ј., Четвртак 21. септембра 1917.

ГОДИНА 7.

СРПСКА НАРОДНА ОДБРАНА У БИЗБИ, АРИЗОНА.

ИЗВЕШТАЈ Г. НОВАКА БОГДАНОВИЋА,
члана Главног Одбора Српске Народне Одbrane.

Пригодом мага боравка у Бизби, Ариз., од 3 до 9 септембра, потрудио сам се да изнајем стање Српске Народне Одbrane. Ради ограниченисти времена те преоптерећености послом око реорганизације тамошњег друштва мени је било могуће ограничити се само да установим стање у коме се Српска Народна Одбрана у Бизби налази.

Морам на жалост одмах у почетку речи да усљед радничких немира, у којим је велики дио нашега народа судјеловао, Српска Народна Одбрана у Бизби дошла је у такав положај, да у истину само по имени постоји. Велики број, управо већина српског народа, односно оних, који су исповиједали идеју Српске Народне Одbrane, растверани су насиљом из Бизби за вријеме штрајка, или су се добровољно уклонили из тога мјеста. Српска Народна Одбрана у Бизби, Ариз. покренута је пригодом боравка г. Потпуковника Милана Прибићевића у томе мјесту. Она је подигнута на темељу бивше Југословенске Народне Одbrane, која је бројала огроман број чланова и која се накнадно пригодом споменутог боравка г. Прибићевића, реорганизирала у Српску Народну Одбрану.

Благодарна пак Југословенске Народне Одbrane остала је у рукама бившег благајника исте организације и он ју је имао да пошаље чим прије Главном Одбору Срп. Нар. Одbrane у Њујорк. У благајни се налазило \$426.50. У то доба одиграло су се неочекивани и жалосни догађаји, када је, усљед радничког штрајка, велики дио радника, преко једне хиљаде, био узаночагнат из Бизби и одагнат у Колумбус, Њу Мексико.

Међу тим изгнаницима било је неколико стотина Срба и Хрвата, а међу њима и брат Дмитар Бобић, бивши благајник Српске Народне Одbrane. Са собом у прогонетво он је понео и имовину ове установе у износу од \$426.50.

Пригодом мага састанка с њим у Колумбусу, Н. Ј. 9. септембра, он ми је без устезања и драговољно изјавио, да он ту своту има код себе и да ће је првом приликом послати Главном Одбору Срп. Нар. Одbrane у Њујорк, што ја држим да је до сада он и учинио.

Разумије се, у случају да он устегне изручење те своте, преостаје Главном Одбору Срп. Нар. Одbrane да нађе начин и средства да тај новац добије. Мени није било у моји, да приједом мага састанка с њиме ишта више учиним него да се заједнички с његовом добром вољом, односно обећањем.

Ново организирана Срп. Нар. Одбрана са предсједником братом Радованом Марушићем и благајником Илијом Јовановићем, трговцем у Бизби, имала је у благајни приједом мага састанка с њима 8 септембра, своту од \$199.55. Ја сам им предложио да тај новац одашаљу Главном Одбору Срп. Нар. Одbrane у Њујорку, што ми је г. Илија Јовановић, благајник Мјесног Одбора обећао да ће учинити.

Ако ли пак он то није још до данас извршио, та свота реалитивно је осигурана, јер он је прилично добро стоеји трговац у Бизби.

То би било од прилике све што би се могло реки о садањем стању Мјесног Одбора Срп. Нар. Одbrane у Бизби, Ариз. Ја се нијесам устезао труда приједом, мага боравка с браћом у Бизби, да их појединачно и у групама, колико год сам долазио с њима у додир, ујвијом о великој важности поновне активности Српске Народне Одbrane међу њима. Сваки од оних са којима сам говорио о поновној успостави рада Мјесног Одбора обећао је поздравио ту мисао.

Но удар, који је српски народ у Бизби задобио приједом прошлог штрајка, тако је велик, да не по моме мишљењу прости мјесеци, а можда и година дана да се нормалне прилике у тамошњој колонији поврате.

Нарочито је за пожалити да међу Србима у Бизби нема да сада добровољно јака човјека, који ми им мага и знао уздржати будне и на окупу њихове патриотске српске осјећаје, који су неоспориво јаки.

Ја бих био слободан препоручити Главном Одбору Српске Нар. Одbrane у Њујорку да приједом прве своје сједнице изда проглас на све Србе у Бизби, Ариз., а посебно на тамошњи Мјесни Одбор, да у овим критичним временима, у којима се ради о нашој народној будућности, одбаце на страну све личне и локалне заједница и да пораде путем своје мјесне организације Народне Одbrane на стварању српске будућности.

У томе прогласу препоручио бих да се уврсти нарочита ставка, којом се маге и упозоравају Срби трговци у Бизби да су и они дио Српскога Народа, и као такви дужни да својим знањем и везама заговарају и активно судјелују у сваком народном покрету, а нарочито у организирању и раду Српске Народне Одbrane.

Са поштовањем

Новак М. Богдановић,

члан Главног Одбора Српске Народне Одbrane.
Бингхам Кејон, Јута, 21. септембра 1917.

ЗА ЗАЈАМ СЛОБОДЕ

У прошлом броју „Србобрана“ саопштена је порука Министра Финансија Господина Мак Аду, упућена клубовима, друштвима и организацијама у Сједињеним Државама. У тој поруци изјављује се нада да ће свако друштво или организација одмах изабрати Одбор за Зајам Слободе, који ће својски порадити да се што више упише други део Зајма Слободе.

Браћо! Ми Срби дужни смо да се што пре и што искреније одазовемо овом позиву америчког Министра Финансија. Ви сви знате да је Зајам Слободе ратни зајам, зајам који велика Република чини да би могла што успешније водити борбу за слободу свих народа, и малих и великих, за слободу целог човечанства. Она према томе тражи зајам да би могла водити борбу и за нашу српску слободу, и с тога смо ми Срби дужни да се што својскије зауземо за њега. Ми смо дужни да зајам потпомогнемо као Срби још и стога што је из првог дела Зајма Слободе добила лепу позајмицу наша пајеница Србија, која је тиме знатно олакшала беду својих многобројних страдалника, синова и кћери. Ко год упише Зајам Слободе врши дакле своју дужност не само према овој великој слободоумној и напредној земљи, која нам је пружила уточиште у данима несрете, него врши и своју српску дужност.

При том онај који купи обвезницу Зајма Слободе ништа не губи, ништа не ризикује. Напротив, он свој новац улаже у најсигurnије новчано предузеће што га је складило, јер је Америка најбогатија земља на свету. Осим тога, он добија на уложени новац 4% интереса, а на тај приход од 4 од стога не плаћа никакву порезу. Када год затреба новац који је уложио у обвезницу Зајма Слободе, може тај новац добити натраг у свако доба ако прода своју обвезницу. Сва је прилика да ће обвезницу доцније продати скупље но што је платно, јер је тражња обвезница већа но што је понуда. За први Зајам Слободе јавило се, на пример, купац за три милијарде, а зајам је износио свега две милијарде. Значи да силини купци који су желели да имају обвезницу Зајма Слободе нису могли доћи до ње; њима онда ништа друго не остаје но да жељену обвезницу купе од оних који је већ имају, нудећи им већу цену од праве првобитне цене. Отуда су ових дана обвезнице првога зајма имале на берзи већу вредност но што је цена, а тако ће исто бити и са обвезницама другога Зајма Слободе, јер и он има три велика преимућства: 1. сигурну гарантију, која се састоји из целокупне огромне имовине Сједињених Држава; 2. велики интерес од 4 од сто; и 3. ослобођење од порезе.

Нека стога сва српска друштва својски пораде за зајам, и нека одмах створе нарочите уједињење Одборе за Зајам Слободе.

Адресују таквог Одбора за Зајам Слободе, као и имена чланова, треба одмах упућити Министарству Финансија у Вашингтону на ову адресу:

BUREAU OF PUBLICITY — Treasury Department

WASHINGTON, D. C.

Из Српства и Југословенства

Долазак г. Др. Хинка Хинковића у наш реч нашим добровољцима, изговорену приликом југословенске свечаности у Марселеју.

Г. Хинковићу од срца кличе: Добро нам дошао!

Франо Сушић. У суботу, 29. септембра, стигла је тужна вест да је у Лондону, после кратког али тешког боловања, преминуо новинар, политичар и родољуб Франо Сушић. Угасио се један живот испуњен тешком и плодном борбом за народна права. Франо Сушић је заузимао врло угледно место међу оном браћом Хрватима која су неуморно радила на српско-хрватском јединству, и као

уредник фијечког Новог Листа, и као члан српско-хрватске коалиције, и као члан Југословенског Одбора у Лондону. Дешајало се да покојни Сушић био другачијег мишљења од својих осталих другова и да се од њих политички одвоји, али је зато ипак увек остајао веран идеји, радићи за њу свим силама. Тако је се био одвојио и од Југословенског Одбора, разилазићи се с њим у питању тактике, али кад је видео плод рада тога Одбора — Крфску Декларацију, је радосно поздравио не само Српску Владу него и друге српске друштвене организације.

Борећи се за нашу народно-ослобођење и уједињење ви ћете се борити и за ратне циљеве Америке. Јер и ви и наши циљеви не иду за другим него да се боре за слободу, дочекајте Вас на путеве побједе и славе која ће да одјече, на овој страни океана, у земљи племенитих Уједињених Држава, нашим снажним савезницима.

Словенаца, видим у Вама Марка и Милана, Зривског и Фра-

копана, наше славне јунаке, ради којих нам се свијет дели.

Приједом параде приређене у почаст нашим добровољцима из Америке, дана 25. августа о. г. у Марселеју, у Француској о којој је било говора у прошлом броју, изрекао је изасланик генерала Першига, заповједника америчке војске, пуковник Елиј, слиједећи ријечи:

„Борећи се за вашу народно-ослобођење и уједињење ви ћете се борити и за ратне циљеве Америке. Јер и ви и наши циљеви не иду за другим него да се боре за слободу, дочекајте Вас на путеве побједе и славе која ће да одјече, на овој страни океана, у земљи племенитих Уједињених Држава, нашим снажним савезницима.

Словенаца, видим у Вама Марка и Милана, Зривског и Фра-

копана, наше славне јунаке, ради којих нам се свијет дели.

Приједом параде приређене у почаст нашим добровољцима из Америке, дана 25. августа о. г. у Марселеју, у Француској о којој је било говора у прошлом броју, изрекао је изасланик генерала Першига, заповједника америчке војске, пуковник Елиј, слиједећи ријечи:

„Борећи се за вашу народно-ослобођење и уједињење ви ћете се борити и за ратне циљеве Америке. Јер и ви и наши циљеви не иду за другим него да се боре за слободу, дочекајте Вас на путеве побједе и славе која ће да одјече, на овој страни океана, у земљи племенитих Уједињених Држава, нашим снажним савезницима.

Словенаца, видим у Вама Марка и Милана, Зривског и Фра-

копана, наше славне јунаке, ради којих нам се свијет дели.

Приједом параде приређене у почаст нашим добровољцима из Америке, дана 25. августа о. г. у Марселеју, у Француској о којој је било говора у прошлом броју, изрекао је изасланик генерала Першига, заповједника америчке војске, пуковник Елиј, слиједећи ријечи:

„Борећи се за вашу народно-ослобођење и уједињење ви ћете се борити и за ратне циљеве Америке. Јер и ви и наши циљеви не иду за другим него да се боре за слободу, дочекајте Вас на путеве побједе и славе која ће да одјече, на овој страни океана, у земљи племенитих Уједињених Држава, нашим снажним савезницима.

Словенаца, видим у Вама Марка и Милана, Зривског и Фра-

копана, наше славне јунаке, ради којих нам се свијет дели.

Приједом параде приређене у почаст нашим добровољцима из Америке, дана 25. августа о. г. у Марселеју, у Француској о којој је било говора у прошлом броју, изрекао је изасланик генерала Першига, заповједника америчке војске, пуковник Елиј, слиједећи ријечи:

Фалсификат бугарског дипломате

— Од д-ра Тих. Р. Ђорђевика, професора Београдског Универзитета.

У подемици, која се, због питања о томе, шта су становници Македоније, развила између посланика у немачком Рајхстагу Г. Х. Вендела и бугарског посланика у Берлину Г. Д. Ризова („Форвертс“ 2, 8 и 26 јула и 12 августа), овај последњи није пожалио труда да исцрпе све бугарске „доказе“, о томе, да у Македонији живи бугарски народ, и да је према томе Македонија бугарска земља. Како су докази Г. Ризова исти са свима другим бугарским доказима у питању Македоније, не би било вредно ни обзирати се на њих; али је Г. Ризов учинио и један фалсификат, који се мора констатовати, колико ради боље илустрације бугарских „доказа“, толико и ради самога Г. Ризова; јер Г. Ризов није један обичан бугарски „ов“, већ дипломатски представник бугарскога народа на Двору Немачкога Цара.

Полемишући са Г. Венделом, Г. Ризов се труди да покаже да је и некадашња званична Србија признавала бугарско право на Македонију, тиме што је некадашњи српски министар председник Сава Грујић у својој књизи „Како је постала бугарска Егзархија“ тврдио да се 1869. г. „званична Србија борила за то да спречи да се српске епархије на пољу Косову и у Босни и Херцеговини не прирачунају бугарском Егзархату, но да та иста Србија није уложила протест против чињенице да се Македонија додели Егзархији...“ („Форвертс“, 12 августа).

Међутим, оригинални документ у књизи „Како је постала бугарска Егзархија“ казује сасвим обратно. У томе документу истина стоји да су расписи бугарских вођа „управљени и на чисто српске епархије по Босни, Херцеговини и Ср. Србији, у којима се народ позива да пристане уз бугарску цркву“, али то је само обелодањивање бугарске похлепности за тијум, још у оно време, и иштица више, и да се Бугари најмање могу подићити оваквим својим радом. Што је много важније, и у чему је фалсификат Г. Ризова, то је да се у томе документу вели: „да жеља српске владе, да се Бугарима признаду умесна права, не може ини дотле, да се напусте наша народна“, и да одвајањем бугарске патријаршије од цариградске „може бити речи само оној (бугарској патријаршији) чија надлежност не подлежи никаквој сумњи, а то је Т р и о в с к а. Уступањем сваке друге бугарске цркве настало би питање да ли се стара српска тековина не преноси као патримонијум на она којима не припада ни по црквеном повесници ни по правима српског народа на источном Полуострву“.

Г. Ризов је, као што се види, учинио фалсификат, кад је, на основу оваквог документа, тврдио да званична „Србија“ није уложила протест против чињенице да се Македонија додели Егзархији“.

Да би ствар била сасвим јасна, ми доносимо документ, на који се Г. Ризов позива, у целини:

УПУТ ОТПРАВНИКУ ПОСЛОВА КЊАЖЕВСКО-СРПСКОМ ЗАСТУПНИШТВУ У ЦАРИГРАДУ ОД 11 МАРТА 1869 ГОДИНЕ.

Господине,

Дозвољено из Ваших и из других извештаја да се бугарској цркви све већи нагледи отварају, да се може од Цариградске Патријаршије одвојити, и до своје своје самосталне управе доли.

Познато је и Патријаршији Цариградској и вођама црквених питања да је глађите у овом питању заузимала српска влада и како је оно, још 1860 године, јавно на среду изашло. Препоручују свака хришћанима на Истоку јединство, преруочивши га је Србија и у овом случају. Свака се нама чинио да би деоба првог источног народности слабила мој народ и ободравала свакојаке западне пропаганде, које често под верозаконском образином врше позитивне тежње.

Разуме се да наша тежња за верозаконским јединством на Истоку није могла дотле ини, да забаци сваки обзор на умесне захтеве народности. С тога је наша радња имала двојац правца. Докле смо нашој брани Бугарима саветовали да не иступају испод ауторитета Велике Цркве дотле смо настојавали код Патријаршије, да се народу бугарском не одржи народна црквена управа. Ми смо ове савете толико пре могли давати Бугарима, што смо сами на себи могли показати пример, како се ни сами нисмо одржали Велике Цркве, а да би, по своме политичком положају, за то мање тегоба имали од Бугара, као што нам с друге стране није тешко било ни Веселенски Патријарсији, који су за ових десет година на претству париградском седели, доказивати: да у нашем веку већ и црквена наука мора бити онако исто приступна и простоме народу, као и свака друга, а да се та сврха постигне да му се вљоје обраћати језиком који он разуме и преко људи, који би били из средине његове; да јужња за надмоћнију једне народности над другом, не само произведи храште међу народима, те слаби спаги његову, него да нема ни никаква изгледа на успеху.

На жаљост ми смо ишодавно изгубили веру да ће се усвојити правци, који смо препоручивали. Узроци, који не зависе ни од једне ни од друге стране нису допустили да се најму њих до помирења дође, мада су и представници најимовног бројнијег православног (руком) народу у Цариграду радили у оном истом духу, који је и нас у питању руководио.

Ако је дакле измирење између Бугара и Грка немотивно на основима које смо, заједно с другим православним Словенима, сматрали као најпробитачије онда нам дужност налаже озбиљно постарати се да се одвајањем бугарске цркве од грчке не би повредило вејкадашње црквено право онога народа у Турској коме српска кнежевина стоји на челу.

Та дужност, коју ми никад нисмо заборавили сада је још живље изазвана расписима вођа бугарских управљених и на чисто српске епархије по Босни, Херцеговини и Старој Србији, у којима се народ наш позива да пристане уз бугарску цркву. О српској цркви, па и о српском језику, нема у тим расписима ни спомена, као што веће видети из приложене копије једног таквог позива.

Ви вете, господине, и сами разумете да жеља српске владе да се Бугарима признаду умесна права, не може ини дотле да се напусте наша народна.

Ви смо познато да су четири патријаршије некада постојале на Балканском Полуострву: цариградска за грчки народ, српска за српски, грческа за бугарску, а хридијска је по праву завојевања долазила понекад под бугарски а некад

под српски народ, но најсличнија је била српска имовина као српска имовина. Биле Вам такође познато да пешаки и хридијска патријаршија нису у другој половини промилога века укинуте, и да сада гласе по цариградским књигама као просто удружене патријаршије цариградске, која је у њихово име ван данашња, нарочити годишњи данак плаћа царској близади.

Пошто се сад опет ради о томе, да се једна од тих патријаршија, а имено бугарска одвоји од задруге цариградске, ту само може бити речи о оној, које надлежност не подлежи никаквој сумњи, а то је Т р и о в с к а. Уступањем сваке друге бугарске цркве настало би питање да ли се стара српска тековина не преноси као патримонијум на она којима не припада ни по црквеном повесници ни по правима српског народа на источном Полуострву.“

Ако се сад, даље, заиста ћоће да обнови црквено право бугарско то се и Србији даје основа да тражи обновљење истога права за сваки српски народ и по томе требало би да све цркве по некадашњим српским провинцијама добију у области поглавара већ признате српске цркве у Кнежевини.

Но докле се још не би могло отваријати ово незастариво право народу српском, дотле је жељети, да епархије његове и даље остану у задруги са Патријаршијом цариградском. У том случају Његова Светост радиће би и у интересу цркве и народа сама тако, кад би сад слаша искључиво духовне пастире који би били пореклом Срби, како би се с духом и користима српске народне цркве подударили.

То би желели Његова Светост живо на среће метнути као најбоље средство да задруга српске цркве са Патријаршијом буде мирна докле год буде стујено да траје.

Намесништво Књажевског Достојанства препоручило ми је, господине, да Вам предложене назоре доставим да би си Ви првом првом предложили Његову Светост, која ће, уверени смо, видети њихову основаност као год и интересе Цариградске Патријаршије да их заједно с нама брани.

Примите и т. д.

Д. Матић, с. р. *

Тако гласи документ, чију је садржину Г. Ризов фалсификовao, да би доказао да је српска влада била индиферентна према Македонији, онда кад су Бугари бацили погледе на све српске земље у Турској.

Ово је, мислим, и за Г. Ризова довољно јасно.

Т. Р. Ђорђевић.

* (С. Грујић), Како је постала Бугарска Егзархија, Београд 1897, стр. 24-27.

НЕДЕЉНИ ПРЕГЛЕД

У току од цигло осам дана извршили су Немци шест аеропланских напада на Енглеску и Лондон; шести је био у понедељак, 1-ог овог месеца. Као што се види, Немци су озбиљно љути на Енглезе. И имају и разлог да се љуте. Енглези су их у току прошле недеље озбиљно прињешили код Ипра и одбили све њиве нападе; у Фландрији су им такође загрозили, да се озбиљно поговори о евакуацији великог дела земљишта на том фронту; а у Месопотамији, према Турцима, однели су једну значајну победу, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после неуспедлог Корниловљевог покушаја били почели нагло да дижу главу. Њихово ровење само ће у осталом натерати Керенског и све пријатеље реда да још одлучније настану да се и у војсци и у земљи што брже и што радије заведе редовно стање. Војска је међутим дала од себе повољан глас, извршивши код Риге један успешан напад на Немце. — Уједно је завршена и парница генерала Сухомлинова, преџашњег војног министра, односно је још једна значајна победа, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после неуспедлог Корниловљевог покушаја били почели нагло да дижу главу. Њихово ровење само ће у осталом натерати Керенског и све пријатеље реда да још одлучније настану да се и у војсци и у земљи што брже и што радије заведе редовно стање. Војска је међутим дала од себе повољан глас, извршивши код Риге један успешан напад на Немце. — Уједно је завршена и парница генерала Сухомлинова, преџашњег војног министра, односно је још једна значајна победа, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после неуспедлог Корниловљевог покушаја били почели нагло да дижу главу. Њихово ровење само ће у осталом натерати Керенског и све пријатеље реда да још одлучније настану да се и у војсци и у земљи што брже и што радије заведе редовно стање. Војска је међутим дала од себе повољан глас, извршивши код Риге један успешан напад на Немце. — Уједно је завршена и парница генерала Сухомлинова, преџашњег војног министра, односно је још једна значајна победа, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после неуспедлог Корниловљевог покушаја били почели нагло да дижу главу. Њихово ровење само ће у осталом натерати Керенског и све пријатеље реда да још одлучније настану да се и у војсци и у земљи што брже и што радије заведе редовно стање. Војска је међутим дала од себе повољан глас, извршивши код Риге један успешан напад на Немце. — Уједно је завршена и парница генерала Сухомлинова, преџашњег војног министра, односно је још једна значајна победа, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после неуспедлог Корниловљевог покушаја били почели нагло да дижу главу. Њихово ровење само ће у осталом натерати Керенског и све пријатеље реда да још одлучније настану да се и у војсци и у земљи што брже и што радије заведе редовно стање. Војска је међутим дала од себе повољан глас, извршивши код Риге један успешан напад на Немце. — Уједно је завршена и парница генерала Сухомлинова, преџашњег војног министра, односно је још једна значајна победа, која им је донела више хиљада заробљеника, велики број топова и тачку, наиме гребен Мушайд, на реци Еуфрата, око 60 миља северозападно од Багдада. Да би се немачка српска још боље разумела, треба имати на уму и једну скорању изјаву Сер Уилиама Робертсона, шефа енглеског генералштаба, из које се види да је опасност од екстремних руских социјалиста, борбенога, много мања него што је изгледало пре десетак дана, кад су после